

[Statsministeren]

tidligere – strukturpolitiske initiativer: reformer i vores skattesystem, reformer, der gør vores arbejdsmarked mere smidigt, styrkelse af opsparing og stadig forbedring af vores konkurrenceevne. Den økonomiske politik i de kommende år må stile mod en holdbar løsning af det, man kalder det dobbelte balanceproblem med arbejdsløshed og betalingsbalance, og det er svært, men vi er da på vej.

Vi må tilpasse os det indre marked. Vi må skabe større produktion, men så må vi også have en mindre offentlig sektor og en større privat konkurrencesektor.

Jeg vil minde Folketinget om, at vi i vinter og i foråret på en række delområder skabte nogle resultater, som slet ikke er så dårlige, og som passer godt ind i billedet af en ændret dansk strategi, og jeg vil glæde Folketinget med at minde om Folketingets medansvar for disse positive ting.

Jeg tænker på reguleringsordningen for overførselsindkomsterne, jeg tænker på boligpakken, aftalen om kraftvarme og energi, kommuneaftalen. Flere ordførere har været inde på aftalen med kommunerne. Nogle har sagt, at regeringen påtvinger kommunerne nogle tvangsarrangementer. Nej, vi har nu i 3 år ført grundige forhandlinger med vore dygtige kommunalfolk, og vi har etableret aftaler med dem. Vi er enige om, at staten og kommunerne har et fælles ansvar for at holde de offentlige udgifter under styring. Og jeg føler trang til at udtrykke regeringens taknemlighed over for kommunerne, fordi de tager deres medansvar.

Så er vi nu begyndt på aktivering af passive kontanthjælpsmodtagere, og vi har skabt – håber vi – en ordning, der betyder et tilstrækkeligt antal lære- og praktikpladser, vi har skabt fri adgang til erhvervsuddannelserne, og vi fortsætter på uddannelsesområderne osv.

Jeg vil ikke undervurdere de resultater. Det var enkeltresultater, men de passer godt sammen i en overordnet strukturpolitisk strategi.

Særlig glædeligt har det været, at der har været et godt forhandlingsklima med organisationerne på arbejdsmarkedet og med kommunerne. Men vi er ikke ved vejs ende, der mangler nogle afgørende hug, og der er ingen smarte eller smertefri løsninger. Det er fortsat det seje, tålmodige træk, som er den eneste brugbare metode.

Flere ordførere og andre medlemmer af Tinget har helt naturligt i dag beskæftiget sig meget med de skatteforslag, regeringen har fremsat, og dem vil jeg også gerne beskæftige mig lidt med. Nu skal vi jo have, hvad der formentlig bliver en stor og omfattende debat om skatteforslagene i næste uge, men jeg vil gerne sige et par overordnede ting om det i dag.

Det er rigtigt, at regeringen har fremsat skatteforslag, som betyder, at personskatetrykket kommer til at falde. Men det er mig meget magtpåliggende at understrege, at disse skatteforslag ikke bør opfattes som banale forslag om skattelettelse, sådan noget vælgertækkeligt, sådan noget banalt noget; det er ikke meningen. Og det er det ikke, selv om personskatetrykket altså falder gennem vore forslag. Jeg håber, Folketinget vil forstå, at vores skatteforslag er ment som et bidrag til de nødvendige strukturændringer.

Flere ordførere har sagt: Jamen vi lavede jo i sin tid en skattereform, og den troede vi – og det håbede jeg også på – kunne stå i en lang årrække. Tja, livet går nok hurtigere, end vi rigtig evner at forestille os. Der er nemlig sket noget siden 1985. Navnlig to ting vil jeg fremhæve. Vi har fået – og det er gået stærkt – det frie indre marked, hvor konkurrencesituationen er blevet mere påtrængende for danske virksomheder, og vi har set, at en lang række andre lande i Europa har gennemført ændringer i deres skattesystem med henblik på at få lavere marginalskatter.

Det er ikke kun EF, jeg nu taler om, det er også nordiske lande. Dertil kan vi sige, det blæser vi en lang march, det må de da bare selv om, de er ikke så kloge som vi, men det ville være forkert. Konkurrencen er nu så fri i vores del af verden, at vi må tilpasse os, hvis vi vil klare os godt.

Jeg beder altså om, at man ikke opfatter regeringens skatteforslag som noget, vi ønsker at gennemføre for at være vælgertækkelige eller for at tillade befolkningen et større privatforbrug, for vi ønsker ikke en stigning i det private forbrug, som ikke er retfærdiggjort af en stignende produktion og eksport. Det er et strukturforslag, og det er finansieret krone til krone.

Hvad er det mon for dele af regeringens finansieringsliste, som oppositionen er så betænkelig ved? Det skal vi forhandle nærmere i den kommende tid; jeg troede ellers, vi havde valgt